

Een Weerzien.

Misschien zat-ie nu te lachen en dol te doen, als vanmiddag. . . .

Ze hoorde Karel de trap opkomen en naar zijn kamer gaan, fluitend en met gekraak van laarzen op de treden. Een poosje nog hoorde ze hem boven zich heen en weer loopen. . . . Toen werd 't daar stil. . . . En langzamerhand verdween alle geluid in huis. Beneden haar hadden nog even, zwak en mompelend, de stemmen van haar ouders gebromd; ook die stilden weg in het al-zwijgen van 't huis. Alleen scheen ze nu te waken, alleen en verlaten. Om haar suisde het doorschemerde duister van 't kamertje. . . . Ze begon angstig te worden. Zou ze zóó den ganschen nacht blijven liggen, zonder in slaap te raken? Haar lichaam gloeide onder de dekens, op haar voorhoofd parelden zweetdruppeltjes, heur haar was aan de slapen klam van nat. . . . Als ze eens opstond, zich waschte en dan weer ging liggen? Voorzichtig stapte ze uit bed, liep tastend naar 't waschtafeltje, en sloeg den natten tip van den handdoek over haar hoofd. . . . Die kou van 't water en de kille prikkeling van onder tegen haar bloote voeten, wekten haar uit haar overspannen roezing van gedachten. . . . Opeens kwam 't verlangen in haar zijn portret te bekijken, dat ze, op een zomerdag, van hem gekregen had. Ze stak 't lampje aan, dat opeens door de kamer een licht wierp, waartegen haar oogen schichtig knipten. Toen ging ze aan de tafel zitten en vóór zich lei ze zijn portret, waarop ze staarde, lang en strak, tot haar oogen zich vulden met tranen, telkens en telkens weer, als zij ze afgewischt had met de mouw van haar nachtjapon. Zoo zat ze, langen tijd, en ze voelde de kou niet, die haar geheel en al doordrong. . . . Als ze niet zoo'n banaal gezichtje had, zou dan misschien? . . . Ze nam 't lampje op en 't vóór zich houdend tegen den spiegel, zag ze haar beeltenis: de bleeke wangen, de groen-blauwe oogen, vochtig verduisterd, nu met kringen er onder, de kleine wipneus. . . . Nee, ze was eer leelijk dan mooi. Dom, die meisjes, die dagelijks portretten en schilderijen van mooie vrouwen zien, en leelijk zijnde, 't van zichzelf niet weten. . . . Zij wist 't wel. . . . Wat was ze bleek in die witte nachtjapon. Alleen heur

haar, dat nu golfde, lang en blond, over haar rug en schouders, dat onduleerde als een blonde aureool om haar smal gezichtje, alleen dat was iets bizonders. . . . Klara had ze eens gezien, ook in haar nachtgoed: 't zwarte haar lag op 't wit, als zwart gemoiereerd satijn op sneeuw, en die wangen roodend op 't matte van haar teint! . . . Kind, wat ben je toch mooi, had ze gezegd, en Klara had gelachen, ijdel en zelfbehaaglijk. Ze zette 't lampje neer, wanhopig van smart. . . . Haar hoofd brandde weer. Zou ze koorts hebben? Ze ging naar 't raam, drukte haar voorhoofd tegen de ruit, en ijskoud werd 't haar van voren. Op 't glas kwam een open plekje, en er door zag ze 't bleeke maanlandschap. . . . Wat was 't veranderd buiten! Overal beneden haar lag sneeuw, maar als een teere vrucht hing aan 't bleek-blauw van den hemel de zilverig-kwijnende maan. Hier en daar, niet vele nog, fonkelden sterren. Ze ontدooide de ruit nog verder, met haar warmwasemenden adem. . . . Was ze nu maar buiten, dacht ze, heerlijk in 't vrije veld. . . . En plotseling greep haar weer 't verlangen aan, ergens op 't land te liggen, in verlatenheid, in de sneeuw, terwijl vlokken, zacht en kalm, op haar zouden dalen. . . .

Opeens begon in de verte gerommel te gaan: een nachttrein, naderend met dreuning. Zacht trilde 't huis. . . . In schelle vlamming, als een ijlend vuurspook, met zwaar gekreun in den geluidloozen nacht, schoof de locomotief voorbij haar oogen. . . .

Ze meende beweging te hooren in de kamer beneden haar. Was 't de nadreuning door 't gerol van den trein? Was haar moeder misschien op? Snel blies ze 't lampje uit, bleef toen eenige oogenblikken wachten, angstig wat komen zou. Geen geluid meer hoorend, stapte zij behoedzaam in bed, huiverig verkleumd en verhit tegelijk over haar lichaam.

't Sloeg twee uur in huis. Twee korte, driftige slagen.

Eindelijk sliep ze in.

Den volgenden morgen, toen ze, loom, met een drukkend gevoel in haar hoofd en brandende oogleden, beneden in de huis-kamer kwam, lag daar aan haar adres een